

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 10406/2025
28.08.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Добриле Страјина, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца Републике Србије, Министарства одбране, кога заступа Војно правобранилаштво, Београда, против тужене АА из ..., чији су пуномоћници Иван Дојчиновић и Радивоје Кастратовић, адвокати из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1854/24 од 13.02.2025. године, у седници одржаној 28.08.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1854/24 од 13.02.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1854/24 од 13.02.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 882/23 од 18.04.2024. године, ставом 1. изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца па је тужена обавезана да му исплати износ од 671.977,13 динара са законском затезном каматом почев од 03.02.2023. године као дана подношења тужбе, па до исплате. Ставом 2. изреке, одбијен је део тужбеног захтева тужиоца за разлику од потраживаног до досуђеног износа са ставом 1. изреке, односно за износ од још 240.777,56 динара са законском затезном каматом почев од 03.02.2023. године до исплате, као неоснован. Ставом 3. изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 83.163,75 динара.

Апелациони суд у Крагујевцу је, пресудом Гж 1854/24 од 13.02.2025. године, ставом I изреке, одбио, као неосновану, жалбу тужене и потврдио пресуду Основног суда у Крагујевцу П 882/23 од 18.04.2024. године у ставовима 1 и 3 изреке. Ставом II изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе, као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужене прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је исплата стеченог без основа на основу утврђеног чињеничног стања да је тужена користила тужиочеву непокретност – стан у периоду од 07.08.2008. године до 23.11.2022. године, без правног основа, односно на основу ништавог уговора о купопродаји стана. Побижана одлука којом је тужбени захтев тужиље делимично усвојен донета је применом одредби чланова 210, 214. и 219. Закона о облигационим односима и не одступа од судске праксе у предметима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету. Указивање тужене на погрешну примену материјалног права при оцени њене савесности, као држаоца предметног стана, није од утицаја јер за примену института посебне ревизије није од значаја свака погрешна примена материјалног права на конкретно утврђено чињенично стање већ само она која је од значаја за остваривање и заштиту људских права и обезбеђење стандарда правичног суђења, што овде није случај. Одлука Врховног касационог суда на коју тужена у ревизији указује није од утицаја на одлучивање о посебној ревизији јер се не заснива на истом правном основу и чињеничном стању као у овој парници.

На основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради враћања стеченог без основа тужиља је поднела 07.02.2023. године, а вредност предмета спора побијаног дела је 671.977,13 динара.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у ком вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужене није дозвољена у смислу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић